

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-199/2024-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga suda, Mire Kovačić, predsjednice vijeća, dr. sc. Sanje Otočan i Radmile Bolanča Vuković, članica vijeća, te višeg sudskog savjetnika Filipa Mihaljevića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Cio d.o.o. Gundulićeva 32, Split, OIB:44111668882, kojeg zastupa opunomoćenik Davor Vidović, odvjetnik iz Odvjetničkog društva Vidović & partneri, d.o.o., Zagreb, Kralja Zvonimira 2, protiv tuženika Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, Zagreb, ulica Grada Vukovara 23/V, OIB:95857869241, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Splitsko-dalmatinske županije, Split, Domovinskog rata 2/V, OIB:40781519492, radi davanja koncesije, na sjednici vijeća održanoj 23. listopada 2024.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, KLASA: UP/II-034-02/24-02/03, URBROJ: 354-02/12-24-5 od 27. kolovoza 2024.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

1. Oспоравanim rješenjem tuženika Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, KLASA: UP/II-034-02/24-02/03, URBROJ: 354-02//12-24-5 od 27. kolovoza 2024., žalba Cio d.o.o. Split, odbačena je kao neuredna.

2. Tužitelj tužbom pobija osporavano rješenje tuženika radi pogrešne primjene materijalnog prava i pravila postupka. Navodi da je uz žalbu dostavio dokaz da je uplatio naknadu za žalbu sukladno članku 430a. stavku 2. Zakona o javnoj nabavi („Narodne novine“ 120/16. i 114/22.-ZoJN), jer procijenjena vrijednost nabave nije bila poznata u trenutku podnošenja žalbe tuženiku. Nadalje navodi da je dokumentacijom za nadmetanje davatelja koncesije Splitsko-dalmatinske županije od 22. travnja 2024. u poglavlju 1. Opći podaci, točka 1.3. navedeno da procijenjena vrijednost koncesije iznosi 26.641.608,00 eura. Poziva se na Zakon o koncesijama („Narodne novine“, 69/17. i 107/20.- ZoK) članak 20. stavke 1. do 4. koje citira i zaključuje da se vrijednost koncesije izračunava u potpunosti neovisno od odredaba koje bi upućivale na primjenu mjerila za izračun vrijednosti nabave iz ZoJN. Ističe da ZoJN ne propisuje, niti je moguće zaključiti kako se valorizira vrijednost koncesije, niti kako se ista može

procijeniti kroz elemente i kriterije koji služe za određivanje vrijednosti nabave. Smatra da vrijednost nabave u korelaciji s vrijednošću koncesije nemaju ništa zajedničko. Navodi da je notorno da javni naručitelj plaća odabranom ponuditelju vrijednost od njega nabavljene robe ili pruženih usluga unaprijed poznatoj, odabranoj i vrijednošću mjerljivoj egzaktnoj cijeni, a davatelj koncesije ništa ne plaća odabranom koncesionaru, već odabrani koncesionar plaća koncesijske naknade davatelju koncesije. Zaključuje da je koncesija dobiveno pravo na određeni broj godina koja se ne može novčano valorizirati u trenutku Odluke o davanju ili u trenutku žalbe na tu Odluku jer će vrijednost biti poznata tek na kraju koncesije kada će koncesionar na temelju uvjeta iz zaključenog ugovora o koncesiji s davateljem koncesije moći imati sve pokazatelje prihoda, rashoda i dobiti kroz čitavo ugovoreno razdoblje koncesije. Ističe da nije sporno što navodi i tuženik u osporavanom rješenju da se na pravnu zaštitu u postupcima davanja koncesije na podređan način primjenjuju odredbe ZoJN, međutim da u ovakvom slučaju u kojem se ne može ni na koji način odrediti kako bi se takva podređna primjena trebala odraziti na određivanje vrijednosti koncesije, valja zaključiti da se radi o situaciji u kojoj vrijednost nabave ne može biti poznata (članak 430a. stavak 2. ZoJN). Smatra da se radi o pravnoj praznini koju treba riješiti izmjenom zakona kako bi se u sličnim stvarima preventirala mogućnost arbitrarnog pronalaženja razloga da se tužba odbacuje, što prema postojećoj praksi tuženika trenutno ima za cilj da se zadovolji statistika riješenih predmeta. Zaključuje da kako je u predmetnom postupku dodjele koncesije platio propisanu naknadu od 1.320,00 eura, ne postoji osnova za odbacivanje žalbe. Predlaže poništiti osporavano rješenje tuženika, te potražuje trošak za sastav tužbe i sudske pristojbe.

3. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da se protivi tužbenom zahtjevu i predlaže ga odbiti kao neosnovanog iz razloga navedenih u obrazloženju osporavanog rješenja koje se ima smatrati sastavnim dijelom ovog odgovora na tužbu. Ističe da je predmet ovog postupka davanje koncesije na pomorskom dobru u svrhu organiziranja, posjećivanja, razgledavanja i čuvanja Modre špilje na dijelu k.o. Komiža, predio otok Biševo, Grad Komiža, da je u točki 2.2. Obavijesti o namjeri davanja koncesije navedeno da je procijenjena vrijednost koncesije 26.641.608,00 eura, kao i u točki 1.3. dokumentacije za nadmetanje postupka davanja koncesije. Navodi da su ti dokumenti javno objavljeni putem EOJN RH pa tužitelju nije mogao ostati nepoznat podatak o procijenjenoj vrijednosti koncesije koji je nužan za ispravan izračun iznosa koji je bio dužan uplatiti na ime naknade za pokretanje žalbenog postupka sukladno članku 430a. ZoJN. Smatra da kako se pravna zaštita u postupku davanja koncesija sukladno članku 96. stavcima 2. i 3. ZoK-a provodi u skladu s odredbama propisa kojima se uređuje javna nabava, to je tužitelj bio obavezan platiti naknadu za pokretanje žalbenog postupka u iznosu od 66.360,00 eura jer je procijenjena vrijednost predmetne koncesije veća od 13.272.000,00 eura (članak 430a. stavak 1. točka 3. ZoJN). Ističe da je tužitelj dostavio dokaz o uplati naknade za pokretanje žalbenog postupka u iznosu od 1.320,00 eura, pa je sukladno članku 421. stavku 1. ZoJN žalba odbačena jer naknada za pokretanje žalbenog postupka nije bila uplaćena u propisanom iznosu. Nadalje navodi da je davatelj koncesije primjenom relevantnih odredaba članka 20. ZoK izračunao procijenjenu vrijednost koncesije te je podatak o iznosu procijenjene vrijednosti koncesije naveo u Obavijesti o namjeri davanja koncesije te o dokumentaciji za nadmetanje, a ti dokumenti su objavljeni u EOJN RH, a tužitelj je na temelju istih izradio i dostavio ponudu. Slijedom toga tuženik smatra da navodi tužitelja kako se valorizira vrijednost koncesije predstavljaju nedopušteni *beneficium novorum*. Tuženik

ističe da primjena propisa kojima se uređuje javna nabava na pravnu zaštitu u postupku davanja koncesije ne uključuje odredbe o određivanju vrijednosti koncesije, a u odredbama ZoJN koje propisuju pravnu zaštitu ne nalaze se odredbe o procijenjenoj vrijednosti nabave, te u bitnome zaključuje da je u slučaju postupka davanja koncesije referentna vrijednost za izračun iznosa naknade za pokretanje postupka procijenjena vrijednost koncesije. Ističe da je tužitelju u trenutku izjavljivanja žalbe bila poznata procijenjena vrijednost koncesije te je sukladnom tom podatku imao mogućnost točno izračunati iznos koji je obvezan uplatiti na ime naknade za pokretanje žalbenog postupka. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan.

4. Zainteresirana osoba Splitsko-dalmatinska županija u odgovoru na tužbu navodi u bitnome da je 26. veljače 2024. donijela Odluku o namjeri davanja koncesije na pomorskom dobru u svrhu organiziranja, posjećivanja, razgledavanja i čuvanja Modre špilje na dijelu k.o. Komiža, predio otok Biševo, Grad Komiža, da su u roku dostavljene dvije ponude i to Nautičkog centra Komiža d.o.o. Komiža i Cio d.o.o. Split te je donesena Odluka od 29. srpnja 2024. koja je objavljena u EOJN-u 8.kolovoza 2024., a Cio d.o.o. Split je na Odluku izjavio žalbu. Ističe da je Cio d.o.o. uplatio 1.320,00 eura naknadu za žalbu i pozvao se na članak 430a. stavak 2. ZoJN. Nadalje navodi da je u Analizi davanja koncesije na pomorskom dobru u tablici 6. navedeno da procijenjena vrijednost koncesije iznosi 26.641.608,00 eura, kao i u točki 1.3. dokumentacije za nadmetanje. Slijedom navedenog zaključuje da se na plaćanje naknade za pokretanje žalbenog postupku primjenjuje članak 430a. stavak 1. ZoJN. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev.

5. Tužitelju je, na temelju članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ 36/24.-ZUS/24), dostavljen odgovor na tužbu tuženika Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave i zainteresirane osobe Splitsko-dalmatinske županije.

6. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

7. Prema podacima spisa predmeta i obrazloženja rješenja tuženika, proizlazi da je davatelj koncesije Splitsko-dalmatinska županija, Split, objavio dana 24. svibnja 2024. u Elektroničkom oglasniku javne nabave Republike Hrvatske (EOJN RH) obavijest o namjeri davanja koncesije na pomorskom dobru u svrhu organiziranja, posjećivanja, razgledavanja i čuvanja Modre špilje na dijelu k.o. Komiža, predio otok Biševo, Grad Komiža, broj objave: 2024/S K01-0000052.

8. U predmetnom postupku davanja koncesije dostavljene su dvije ponude, a davatelj koncesije je 29. srpnja 2024. donio Odluku o davanju koncesije kojom je odabrao ponudu ponuditelja Nautički centar Komiža d.o.o. Komiža. Odluka je objavljena u EOJN RH dana 8. kolovoza 2024. Nezadovoljan navedenom Odlukom žalbu je izjavio Cio d.o.o. Split.

9. U postupku po žalbi utvrđeno je da u konkretnom slučaju naknada za pokretanje žalbenog postupka nije plaćena u propisanom iznosu. Iz dokaza o uplati naknade priloženog uz žalbu proizlazi da je žalitelj platio naknadu za pokretanje žalbenog postupka u iznosu od 1.320,00 eura, a da procijenjena vrijednost koncesije u predmetnom postupku davanja koncesija na pomorskom dobru iznosi 26.641.608,00 eura, pa je žalitelj obvezan platiti naknadu za pokretanje žalbenog postupka u iznosu od 66.360,00 eura, sukladno članku 430a. stavku 1. točki 3. ZoJN-a, prema kojem je žalitelj obvezan platiti naknadu za pokretanje žalbenog postupka u iznosu od 66.360,00 eura za procijenjenu vrijednost nabave veću od 13.272.000,00 eura.

10. Kako u ovom predmetu naknada za pokretanje žalbenog postupka nije plaćena u propisanom iznosu, imajući na umu članke 420., 421. i 430a. stavak 1. točku 3. ZoJN, u vezi članka 96. stavaka 2. i 3. ZoK, koje citira tuženik u rješenju, pravilno je žalba odbačena.

11. Naime, prema podacima spisa i to iz Obavijesti o namjeri davanja koncesije, 2. Postupak koncesije, točka 2.2. proizlazi da je procijenjena vrijednost bez poreza 26.641.608,00 eura, što proizlazi i iz dokumentacije za nadmetanje, 1. Opći podaci, točka 1.3. te Analize koncesije točka 4.1.7., tablice 6.

12. Tužitelj u tužbi ne osporava da je platio naknadu za pokretanje žalbenog postupka u iznosu od 1.320,00 eura, niti da prema dokumentaciji za nadmetanje davatelja koncesije Splitsko-dalmatinske županije, procijenjena vrijednost koncesije iznosi 26.641.608,00 eura.

13. Imajući na umu sve navedeno, osporavano rješenje doneseno je u granicama zakonom propisanih ovlasti tuženika, koji je za svoju odluku naveo pravno relevantne razloge, obrazložene u smislu članka 98. stavka 5. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, 47/09. i 110/21.), pa ovaj Sud nije našao osnove rješenje tuženika ocijeniti nezakonitim. Ovo osobito imajući na umu da tužitelj pravilnost osporavanog rješenja pobija ukazujući na iste činjenice i dokaze na kojima je to rješenje utemeljeno, ali ih drukčije tumači, dajući u stvari svoje viđenje i ocjenu činjeničnog stanja utvrđenog u postupku te svoju interpretaciju primijenjenog materijalnog prava, što nije od utjecaja na drugačije rješenje ove stvari.

14. Kako je tužbeni zahtjev odbijen, to nema zakonom propisanih uvjeta za priznavanje troškova upravnog spora (članak 147. stavak 1. ZUS-a/24).

15. Stoga je, na temelju članka 116. stavka 1. te članka 147. stavak 1. i 148. stavaka 1. i 4. ZUS-a/24, odlučeno kao u izreci presude.

U Zagrebu 23. listopada 2024.

Predsjednica vijeća:
Mira Kovačić

Broj zapisa: **9-3086e-2dff0**

Kontrolni broj: **0c663-c0740-bf6cb**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=Mira Kovačić, O=VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki upravni sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.